

(2) Osoby złożone z urzędu nie mogą być ponownie wybrane w tej samej kadencji do władz stowarzyszenia.

(3) Jeżeli złożony został z urzędu prezes stowarzyszenia, kierownictwo przechodzi na jego zastępcę, który obowiązany jest przeprowadzić wybór nowego prezesa w sposób przewidziany przez statut.

§ 27. (1) Zawieszenie działalności i rozwiązanie stowarzyszenia pociągają za sobą natychmiastowe zaprzestanie wszelkich czynności, zamknięcie lokalu i urządzeń stowarzyszenia.

(2) W przypadku zawieszenia działalności stowarzyszenia rektor może na umotywowany wniosek zarządu zezwolić na spełnianie przez zarząd pod ścisłą kontrolą kuratora i rektora takich czynności, których nagłe zaprzestanie mogłoby się odbić ujemnie na życiu naukowym lub samopomocowym młodzieży lub też narazić stowarzyszenie na szkodę majątkową.

(3) Do zarządzania majątkiem stowarzyszenia i prowadzenia niecierpiących zwłoki agend senat na wniosek rektora może wyznaczyć swoich delegatów.

§ 28. (1) Stowarzyszenie, które nie wykazuje w ciągu co najmniej roku sprawozdawczego żadnej działalności (nie odbywa zebrań, nie składa sprawozdań, nie wybiera swoich władz, przewidzianych przez statut), może być przez senat akademicki na wniosek kuratora rozwiązane.

(2) Po wydaniu decyzji o rozwiązaniu stowarzyszenia z przyczyn, wymienionych w § 23 i w ust. 1 niniejszego paragrafu, rektor zarządza likwidację stowarzyszenia pod nadzorem kuratora.

(3) Majątek rozwiązanego stowarzyszenia będzie użyty na cele, przewidziane w jego statucie, a w braku odpowiednich postanowień, przeznaczenie majątku określi senat akademicki, uwzględniając cele stowarzyszenia.

§ 29. W każdym przypadku zawieszenia działalności lub rozwiązania stowarzyszenia akademickiego rektor zawiadamia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

VI. Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 30. (1) Zarządy istniejących już stowarzyszeń akademickich powinny do dnia 31 stycznia 1938 r. przedstawić senatom akademickim do zatwierdzenia statut, dostosowany do niniejszego rozporządzenia.

(2) Stowarzyszenia, które nie zastosują się do przepisów poprzedniego ustępu, ulegają rozwiązaniu przez senat.

§ 31. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą: a) rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 30 kwietnia 1933 r. o stowarzyszeniach akademickich (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 259), b) rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 16 stycznia 1934 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 30 kwietnia 1933 r. o stowarzyszeniach akademickich (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 46).

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *W. Świętosławski*

573

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 16 października 1937 r.

o rozmieszczeniu, liczebności i zaopatrzeniu miejscowych straży (pogotowi) pożarnych i uznaniu straży pożarnych za miejscowe.

Na podstawie art. 10 pkt 1), 2) i 4) ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 365) zarządzam co następuje:

I. O rozmieszczeniu i liczebności miejscowych straży i okręgowych pogotowi pożarnych.

§ 1. Rozmieszczenie straży pożarnych powinno być takie, aby obszar działania straży obejmował w zasadzie jedno osiedle.

Starosta może zezwolić na utworzenie dla kilku osiedli położonych na obszarze jednej gminy wspólnej straży pożarnej, jeżeli straż taka będzie w stanie zapewnić na obszarze swego działania należyłą ochronę przed pożarami i innymi klęskami.

§ 2. W gminach miejskich, których obszar wynosi ponad 50 km², straż powinna być podzielona na oddziały, rozmieszczone w różnych dzielnicach miasta. W innych gminach straż może być podzielona na oddziały, o ile warunki miejscowe tego wymagają.

Oddział stanowi samodzielną jednostkę straży pożarnej i może składać się najwyżej z 3 plutonów.

§ 3. Siedzibą okręgowego pogotowia pożarnego powinno być osiedle położone możliwie w środku obszaru działania pogotowia, posiadające najlepsze warunki szybkiego udzielenia pomocy, w szczególności o ile chodzi o łatwość wezwania pogotowia oraz przejazdu do innych miejscowości.

§ 4. Obszar działania okręgowego pogotowia pożarnego powinien być dostosowany do jego możliwości udzielania szybkiej pomocy wszystkim osiedlom objętym działalnością pogotowia, nie może jednak obejmować mniej niż dwie gminy, ani też więcej niż obszar jednego powiatu.

§ 5. Podstawą przy ustalaniu liczebności straży i pogotowia pożarnych jest pluton, składający się z trzech sekcji i stanowiący zespół 25 ludzi w zmianie służbowej wyposażony w odpowiednie środki przewozowe oraz w sprzęt wystarczający do przeprowadzenia samodzielnej akcji ratowniczej.

§ 6. Ilość plutonów straży lub pogotowia uzależnia się od stopnia niebezpieczeństwa pożarów lub innych klęsk na obszarze działania straży lub pogotowia, który określa się według:

1. obszaru działania straży lub pogotowia i liczby mieszkańców zamieszkałych na tym obszarze,
2. sposobu zabudowania, liczby i rodzaju budynków,
3. stanu zaopatrzenia w wodę,
4. charakteru przemysłowego (ilości i rodzaju zakładów przemysłowych),
5. charakteru specjalnego (uzdrowiska, położenie nadgraniczne, obiekty użyteczności publicznej, obiekty wojskowe itp.).

§ 7. Ilość plutonów straży lub pogotowia ustalona w zależności od stopnia niebezpieczeństwa pożarów lub innych klęsk, może być zmniejszona w zależności od:

1. odległości sąsiednich straży i pogotowia pożarnych,
2. sprawności, stanu liczebnego oraz stopnia wykształcenia i wyposażenia w sprzęt straży pożarnych prywatnych znajdujących się na obszarze działania straży lub pogotowia,
3. warunków ułatwiających udzielenie szybkiej pomocy przez straże lub pogotowia sąsiednie (warunki drogowe, zmotoryzowane środki przewozowe, sygnalizacja alarmowa),
4. ilości i rodzajów ochronnych urządzeń przeciwpożarowych znajdujących się na obszarze działania straży lub pogotowia.

W wyjątkowych wypadkach, gdy środki finansowe gminy nie pozwalają na utrzymanie straży lub pogotowia w składzie przewidzianym w § 5, wojewoda, o ile warunki wymienione w ust. 1 na to pozwalają, może zezwolić, aby straż lub pogotowie liczyło mniej niż jeden pluton, nie mniej jednak niż jedna sekcja w składzie co najmniej 8 ludzi i wyposażona w sprzęt wystarczający do przeprowadzenia samodzielnej akcji ratowniczej.

§ 8. Przełożony gminy po wysłuchaniu kolegium zarządu gminy obowiązany jest opraco-

wać plan rozmieszczenia i liczebności miejscowych straży pożarnych oraz ustalić liczbę plutonów dla każdej straży.

Plany rozmieszczenia i liczebności straży oraz liczbę plutonów dla każdej straży zatwierdza starosta, a w Warszawie Komisarz Rządu na m. st. Warszawę.

II. O zaopatrzeniu straży i pogotowia w sprzęt.

§ 9. W gminach miejskich liczących ponad 40.000 mieszkańców wszystkie plutony (sekcje) straży pożarnej powinny być zmotoryzowane.

W gminach miejskich liczących od 10.000 do 40.000 mieszkańców straże pożarne powinny posiadać co najmniej jeden pluton zmotoryzowany.

W gminach liczących mniej niż 10.000 mieszkańców straże pożarne mogą nie posiadać plutonów zmotoryzowanych.

Okręgowe pogotowia pożarne powinny być zmotoryzowane.

§ 10. Pluton zmotoryzowany straży lub pogotowia powinien być zaopatrzony w trzy samochody, z których każdy powinien być wyposażony w sprzęt potrzebny do przeprowadzenia samodzielnej akcji ratowniczej.

Pluton niezmotoryzowany straży pożarnej powinien być zaopatrzony w dwa wozy konne, wyposażone w sprzęt potrzebny do przeprowadzenia samodzielnej akcji ratowniczej oraz w trzy beczkowszy konne do przewozu wody.

§ 11. Za podstawę zaopatrzenia straży w sprzęt techniczny, który składa się ze sprzętu: burzącego, gaśniczego, łącznościowego, ochronnego, oświetleniowego, przeciwgazowego, ratowniczego, sanitarnego, wodnego i specjalnego, służą wzorowe zestawy sprzętu ustalone przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Przełożony gminy ustala szczegółowy wykaz rodzaju i ilości sprzętu potrzebnego do każdej straży lub pogotowia w zależności od stopnia niebezpieczeństwa pożarów lub innych klęsk na obszarze działania straży lub pogotowia (§ 3).

§ 12. Sprzęt powinien być przechowywany w zamkniętych pomieszczeniach (remizach strażackich) i utrzymywany w takim stanie, aby był zdolny do natychmiastowego użycia przy akcji ratunkowej.

Klucze od pomieszczeń ze sprzętem powinny być przechowywane przez naczelników straży lub pogotowia albo przez ich zastępców w sposób zapewniający natychmiastową możliwość ich użycia.

Kontrolę nad należyтым utrzymaniem, przechowywaniem i gotowością sprzętu sprawują przełożeni gminy przy pomocy naczelników straży i pogotowia.

III. O warunkach jakim powinny odpowiadać straże pożarne ochotnicze lub prywatne aby mógł im być nadany charakter straży miejscowych.

§ 13. Charakter straży miejscowej może być nadany tylko takiej straży pożarnej, która odpowiada następującym warunkom:

- a) ilość plutonów (sekcji) straży odpowiada wymaganiom planu, o którym mowa w § 6,
- b) co najmniej 3/4 spośród czynnych członków straży posiada wykształcenie fachowe według programów, ustalonych właściwymi przepisami,
- c) poszczególne plutony posiadają całkowite wyposażenie w sprzęt pożarniczy,
- d) straż jest wyposażona w potrzebną ilość urządzeń sygnalizacyjnych i alarmowych, zapewniających szybkie wezwanie członków straży do akcji ratunkowej,
- e) straż istnieje co najmniej od roku i wyniki jej dotychczasowej pracy są zadawalające.

§ 14. Nadanie charakteru miejscowej straży pożarnej tej straży, która nie odpowiada warunkom w § 13 lit. b, c lub d, może nastąpić tylko z zastrzeżeniem, że brakujące warunki zostaną dopełnione w określonym terminie.

§ 15. W razie gdyby straż przestała odpowiadać warunkom uzasadniającym nadanie jej charakteru miejscowego, starosta po przeprowadzeniu szczegółowej inspekcji straży i po wysłuchaniu opinii zainteresowanej gminy i wydziału powiatowego, pozbawi straż pożarną charakteru miejscowej straży pożarnej.

IV. Przepisy przejściowe.

§ 16. Wojewoda określi, które osiedla mają charakter przemysłowy lub specjalny (§ 6 pkt 4, 5), oraz kolejność, w jakiej powinna nastąpić organizacja straży na terenie poszczególnych gmin województwa w zależności od stanu finansowego gminy.

Przy ustalaniu kolejności należy uwzględnić charakter przemysłowy i specjalny osiedli na terenie gmin.

§ 17. Okres, w którym powinno nastąpić zaopatrzenie straży lub pogotowi w sprzęt, nie może przekraczać lat trzech.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie, wojewoda może przedłużyć okres zaopatrzenia straży lub pogotowia do lat pięciu.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

Sławoj Składkowski

574

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 29 października 1937 r.

w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokołu taryfowego między Polską a Estonią, podpisanego w Tallinnie dnia 23 lutego 1937 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 3 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 415) nastąpiła w dniu 7 sierpnia 1937 r. ratyfikacja protokołu taryfowego między Polską a Estonią, podpisanego w Tallinnie dnia 23 lutego 1937 r., oraz że wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższego protokołu, w wykonaniu jego punktu 3, dokonana została w Warszawie dnia 13 października 1937 r.

Tekst wspomnianego protokołu wraz z przekładem na język polski opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tegoż protokołu (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 118).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości w Drukarni Państwowej w Warszawie.

94050

Cena 40 gr

Prenumerata Dz. U. R. P. wynosi w kraju 8 zł kwartalnie (32 zł rocznie). Władze, urzędy i instytucje państwowe oraz władze samorządu terytorialnego opłacają 6 zł kwartalnie (24 zł rocznie). Do prenumeraty zagranicznej dolicza się 4 zł kwartalnie (16 zł rocznie) tytułem porta pocztowego. Prenumeratę wpłacać należy z góry przed początkiem każdego kwartału, półrocza lub roku.

Zamówienia na prenumeratę jak również na numery pojedyncze wykonywa się jedynie po wpłaceniu należności. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do właściwych urzędów pocztowych niezwłocznie po otrzymaniu następnego numeru. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych niewłaściwie nie uwzględnia się.

Wszelkie wpłaty na Dz. U. R. P. wnosić należy za pośrednictwem P.K.O. na konto czekowe Dz. Ustaw 30-130.